

2026/10/25 – Στ' Λουκά

«ΥΠΕΣΤΡΕΨΕΝ»

Έφυγε λοιπόν ο Χριστός. Για πού; Σ' άλλη γη. Σ' άλλα μέρη.

Ξέρουμε καλά, ότι είναι ευγενής. Αφού λοιπόν οι Γεργεσηνοί τον έδιωξαν, τι άλλο του έμεινε; Να μείνει με τη βία; Ξέρουμε καλά ότι ουδέποτε χρησιμοποιεί βία. Τους εγκατέλειψε λοιπόν.

Δέχεται τα πάντα συνειδητά. Εκουσίως.

Έχει τη δύναμη να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα. Να καταλάβει την ανθρώπινη αδυναμία. Δεν θέλει να πληγώσει κανέναν. Δεν ενοχλείται γιατί μένει μόνος. Δεν φοβάται τη μοναξιά. Δεν δυσκολεύεται με το σκοτάδι. Δεν τρομοκρατείται βλέποντας τους άλλους να φεύγουν, ενώ ίσως άλλοι, οπλισμένοι, επελαύνουν.

Δεν ανατρέπει σχέδια. Τεχνολογίες. Αποκυήματα όποιας φαντασίας.

Δεν τοποθετεί εμπόδια. Προχώματα. Αντιστηρίγματα πραγματικά ή πνευματικά.

Δεν ανατρέπει συνέδρια. Δίκες. Και αποφάσεις καταδικαστικές.

Δέχεται να συλλαμβάνεται από στρατιώτες οπλοφορούντες.

Δεν προχωρεί και δεν επιμένει να γίνει το δικό Του θέλημα. Ας γίνει του άλλου.

Εφαρμόστηκε εδώ η δικαιοσύνη των Γεργεσηνών.

Αυτή που δίδασκε το άδικο. Το συμφέρον. Την ταλαιπωρία των ανθρώπων. Τη δική τους λογική που δοξολογεί το κέρδος. Και εφαρμόζει το παράνομο.

Επιβλήθηκε η τιμωρία του θεραπευθέντος. Δεν ακολούθησε τον σωτήρα του. Άσχετο αν του έδωσε την υγεία του.

Τους άφησε να νικήσουν, για να καταλάβουν τι σημαίνει νίκη. Αλλά και τι είναι η ήττα.

Έχει τη δύναμη να πολιτευθεί ως αδύνατος. Να νικήσει ως νικημένος. Σταυρωμένος. Νεκρός. Να δώσει κουράγιο στους ηττημένους. Ν' αναστήσει νεκρούς. Να κυκλοφορήσει στην Ιστορία «εν ετέρα μορφή». Να υπάρξει ως ανύπαρκτος, γιατί έτσι νομίζουν κάποιοι.

Το σκοπό της όλης εδώ παρουσίας Του, δεν ξέρουμε να τον διαβάζουμε. Ούτε να τον αναλύουμε οι πολλοί. Ούτε και να τον συλλαβίζουμε, όπως τα μικρά παιδιά που μόλις μαθαίνουν ανάγνωση.

«Υπέστρεψε» λοιπόν. Κι αυτοί; Στα δικά τους.

Μόνο ο θεραπευμένος ξεχωρίζει. «Γιατί θεραπεύτηκε», θα πουν πολλοί. Λάθος μεγάλο.

Ο άνθρωπος εκείνος, τον ήθελε τον Χριστό.

Τον άφησε όμως ο Χριστός στη θέση του.

Ο άνθρωπος εκείνος είχε πάρει το μήνυμα. Δέχθηκε τη χάρη. Έγινε καλά. Αυτά όλα λοιπόν, αρχίζει σε άλλους ανθρώπους να διαλαλεί.

Ήλθε λοιπόν και δεν τον παρέλαβαν οι δικοί Του. Η Εκκλησία τον δέχθηκε. Και την έσωσε. Και έκτοτε ευλογεί τους πιστούς της. Τους οποίους σώζει, αφού είναι η ζωή. Η ελπίδα τους. Και η σωτηρία τους. Αλλά και η δόξα τους. Και όλοι αυτοί, συντρέχουν και τον τιμούν

ως Βασιλέα της Κτίσης. Όχι βλέποντάς τον αναστημένο. Αλλά, κρεμασμένο στο ξύλο της
αισχύνης. Περιφρονημένο. Νεκρό. Έτσι αποδεικνύεται και το ήθος της Εκκλησίας.

Δεν είναι Θεός με τον τρόπο που νομίζουμε.

Δεν είναι Βασιλέας όπως οι άνθρωποι τον περίμεναν αλλά και τον ήθελαν οι Ιουδαίοι.

Δεν διαπληκτίζεται μαζί μας όπως θα θέλαμε. Εμείς διαπληκτιζόμαστε μεταξύ μας.

Δεν μας εμπαίζει με μαγείες, σημεία και τέρατα θαυματοποιών.

Όσοι δεν προτίθενται να Τον δεχτούν, ας στραφούν αλλού.

Η γνησιότητα είναι απαραίτητο στοιχείο Του.

Δεν είναι τελικά διαπραγματεύσιμο είδος. Κάθε άλλο.

Καιρός προβληματισμού λοιπόν. Για όλους.

+ ο π. Γ.